

Interview met Lennart Aangeenbrug

Door Martin Koelewijn

Lennart Aangeenbrug is in de vacaturetijd verantwoordelijk voor de catechese en het missionair werk in de Dorpskerk. Eerder was hij leervicaris bij ds. Smelt en ook heeft hij meegewerkt aan de nieuwe website. Op een doordeweekse middag was hij bereid zich te laten ondervragen in de zonovergoten (ahum...) kamer van de interviewer. Daar komen verhalen los over kattenkwaad, fotografie en het kerkelijk leven in De Bilt.

Foto W. Aangeenbrug

Levensloop

Op zes oktober 1978 ben ik geboren in Heukelum, een dorpje onder Leerdam. Mijn vader werd een aantal maanden later predikant en we verhuisden naar Goedereede. Toen ik vijf was verhuisden we naar Zwitserland. We kwamen in een grote pastorie te wonen. Het huis naast ons was net zo groot maar daar woonden zes families in! Ik werd op een Zwitserse kleuterschool gedropt zonder een woord Duits te spreken, maar als kind leer je snel. Vanaf 1988 woonden we in Barneveld.

Ik ben dus opgegroeid in een predikantsgezin, in het besef dat mensen daarom op je letten. Toen ik eens als klein jongetje in een winkel een stelling omrende, dacht ik daarmee weg te komen door me uit de voeten te maken. Maar men wist natuurlijk precies wie ik was. Binnen een half uur stonden ze aan de deur.

Na de HAVO ben ik fotografie gaan doen en heb ik een fotozaak gewerkt. In die periode ben ik in een paar maanden tot keuze voor theologie gekomen. Deze gedachte hield mij steeds meer bezig en op het laatst werd ik in één week door totaal verschillende mensen in totaal verschillende situaties aangesproken met de vraag waarom ik geen theologie ging studeren. Ik kwam zelfs op de meest onverwachte plekken bijbelteksten tegen die me in die richting stuurden. Toch twijfelde ik nog. Toen bad ik op zaterdag om een teken in de preek van 's zondags. Die ging over de vraag van de Farizeeën om een teken van Jezus, waarop Hij antwoordt dat ze geen ander teken dan dat van Jona zullen krijgen. De dominee maakte de toepassing dat het vaak duidelijk is waar God ons heen stuurt, maar dat we net als de Farizeeën nog een teken willen hebben. En nog één. En dan nog één... Gehoorzaamheid vraagt echter ook een stap in het geloof. Dat heeft me over de streep getrokken. Wij mensen

weten vaak best wat God van ons vraagt, maar dan slaan we aan het twijfelen, of we denken er nog eens over na. We dóen het niet. We zouden vaker de stap moeten durven zetten, omdat God het is die ons roept.

Tijdens mijn theologiestudie heb ik eerst met veel moeite de talen gedaan. Eerst Grieks en Latijn, later nog Hebreeuws. Ik kon de rijtjes en grammatica moeilijk onthouden. Maar nu ik het in de praktijk kan toepassen blijkt deze kennis heel waardevol. Komende zomer hoop ik klaar te zijn. Eerst moet er nog een scriptie geschreven worden over missionair gemeentewerk. Daarna hoop ik me beroepbaar te stellen.

In 2002 heb ik Willeke ontmoet, met wie ik in 2005 ben getrouwd. Het was liefde op het eerste gezicht. Ik heb nooit geloofd in liefde op het eerste gezicht, totdat ik Willeke ontmoette. Nu wonen we in Woerden met twee katten, tussen mijn studie en haar werk in. Zij staat voor een klas met 34 kleuters. Ik heb veel bewondering voor hoe ze het doet en ben heel trots op haar. Met mij erbij heeft ze 35 kinderen ... haha.

De Bilt

In De Bilt ben ik in de vacaturetijd verantwoordelijk voor de catechese en het missionair werk. In verband met het laatste houd ik me ook bezig met de bazaar van volgend jaar. Deze wordt gekoppeld aan de kunstmarkt waar veel mensen op af komen. Dat geeft ons als Dorpskerk een mooi moment om ons te presenteren als kerk. Zelfs als bezoekers niet uit De Bilt komen, komen ze zo een keer in een kerk.

Het niveau van de catechisanten verbaast mij. Als ik op college ervaringen deel, zijn mijn medestudenten daar ook verbaasd over. Ik ben heel trots op de jongeren. Het is ook een gevarieerd gezelschap, hoewel er wel veel meiden zijn. Laatst zaten ze midden in de catechisatie ineens te discussiëren over een trui die één van hen ergens had gekocht. Dan moet ik natuurlijk ingrijpen.

De uitdaging bij catechisatie is om goede onderwerpen te kiezen. Ik merk dat vooral onderwerpen die verder van de belevingswereld van jongeren af liggen, zoals de Tien Geboden, moeilijker aanslaan. Soms vind ik die toch belangrijk en dan is de uitdaging om ze daarvoor te interesseren.

Het missionaire werk in de Bilt zou ik het liefst helemaal willen doordenken. Wat is de structuur, wat zijn de doelen en wat is de missie? Zo zou de Dorpskerk zich bijvoorbeeld kunnen afvragen wat de situatie in De Bilt precies is en wat zij daar bij kan dragen. De grootste fout die kerken namelijk maken, is dat ze denken te weten wat er onder buitenkerkelijken leeft en wat ze beweegt. Zo heb ik laatst een wijkgemeente elders onderzocht. Men dacht te weten hoe de mensen waren die in de wijk woonden. Na onderzoek bleek dat heel anders te zijn. Ik wil dit soort dingen, in overleg met de kerkenraad, gaan onderzoeken. Ik hoorde onlangs dat in een bepaald deel van De Bilt vijftig procent van de bevolking onder de dertig is. Of dat klopt weet ik niet. Maar stel dat het waar is, wat zou de Dorpskerk daar kunnen betekenen?

Een voorbeeld kan zijn dat de kerk iets organiseert rond vragen over huwelijk of een opvoedingscursus. Dat zou beter zijn dan gelijk maar binnen te vallen met begrippen als

zonde en verzoening. Jezus luisterde ook naar waar de mensen mee zaten en begon van daaruit. Daarin ben ik heel calvinistisch. Calvin heeft gezegd: "God is een God van heel de schepping, dus alles kun je christelijk benaderen." Ook de opvoeding bijvoorbeeld. In een cursus kan het erover gaan dat je als ouders niet perfect bent, dat je fouten maakt. En over de vraag hoe je daar het beste mee omgaat. Via een omweg kom je dan vanzelf bij christelijke thema's uit.

Wij zijn in de kerk gewend twee keer per zondag over schuld en vergeving na te denken. Waar gebeurt dat nog tegenwoordig in de maatschappij? Nergens. Het probleem is dat de vorm van de kerk niet verkoopbaar is aan de niet-kerkelijke mens. Het is dan een probleem van de vorm, niet van de inhoud. De inhoud moeten we houden. Maar mogen wij het heil van Jezus Christus aan mensen onthouden omdat mensen de vorm niet snappen? Het is de taak van de kerk het heil daar aan te bieden waar mensen het nodig hebben. Of dat in oude of nieuwe woorden moet gebeuren, of allebei, valt dan nog te bezien.

We hoeven het oude niet weg te gooien. Neem nou iets markants, zoals de Dorpskerk zelf. Ons oude kerkgebouw bijvoorbeeld is heel inspirerend. Daar kun je wat mee. Het blijkt bijvoorbeeld bij rampen dat oude kerkgebouwen voller zitten dan moderne. Zo'n oud element mag gekoesterd worden, naast moderne middelen als een website.

Inspiratie

Ik kan meegesleept worden door muziek, hoewel ik zelf niet zo muzikaal ben. Onderweg naar huis bijvoorbeeld luister ik vaak muziek. Ik kan dan nadenken over waar ik mee bezig geweest ben. Momenteel luister veel naar muziek van Vineyard. Zo is er een regel uit een lied, "Wilt U mij leiden, dan zal ik volgen" waar ik mee bezig ben. Dat vind ik heel aansprekend. Ik wil graag dat Jezus mij leidt, maar wil ik ook volgen? Wil ik wel echt van mijn plaats af? Ik vraag me weleens af: wat is het verschil tussen mij en niet-christenen? Ik heb ook gewoon een auto, net als mijn buurman. Ik ga 's zondags naar de kerk, ja, maar verder?

Zo'n zinnetje uit een lied brengt je dus direct weer bij de kern van het geloof. In het geloof richten wij ons heel vaak op zonden, in het meervoud. We zien zonden als een stel overtredingen en we denken aan de geboden die ons daarop wijzen. Maar dat is de kern niet. Het gaat om zonde, in het enkelvoud, zonder '-n'. Het gaat om ons diepste ik tegenover God, om de relatie met God, die beschadigd is. Die moet anders. Paulus laat dat verschil in de brief aan de Romeinen heel mooi zien. Hij begint met het aanwijzen van zonden of overtredingen, maar wijst uiteindelijk aan dat we deze zonden doen omdat we worden vastgehouden door de macht van de zonde. Zonden raken ons geweten, zonde ons leven. De praktijk in veel gereformeerde kerken is dat ze teveel gefocust zijn op de zonden, met een '-n', de overtredingen. Het voorlezen van de wet elke zondagochtend draagt hier onbedoeld aan bij. Christen-zijn is dan goed leven. Maar dat doen heel veel niet-christenen ook. Wat onderscheidt ons dan? Het gaat om onze relatie met God.

Eén van de liederen die mij aanspreken is "U Heer bent wonderschoon" (O Lord, you're Beautiful) van Keith Green. Dat gaat over de schoonheid en heiligheid van God. Ik wil in mijn theologie liever beginnen bij de heiligheid dan bij de moraliteit van God. Als je bij de

heiligheid begint, dan raak je allereerst onder de indruk van God. Maar ook van het feit hoe je als mens tegenover God staat: als een verloren mens, machteloos, die het niet zelf kan. Dan heb je het over de zonde waar ik het net over had. En dan pas komen zonden om de hoek kijken. Begin je echter met de zonden, dan krijg je een theologie die in eerste instantie bezig is met regelgeving en goed leven. Dat is heel makkelijk, want dan kan ik de ander aanspreken op daadwerkelijk gedrag. Maar je kunt ook heel handig de kern van het probleem vermijden: mijn relatie met God. Dat gaat over heel andere dingen dan alleen maar specifiek zonden.

Wat moeten de lezers nog meer van je weten?

Je zou moeten vragen wat ik nog wil leren. Lassen en loodgieten wil ik nog leren. Daarvoor moet ik misschien bij ds. De Boo zijn. Ik houd ervan om met mijn handen bezig te zijn. Ik doe ook aan houtbewerking, net als mijn opa. Ik heb bijvoorbeeld een tafel gemaakt voor bij ons thuis. Een goede theoloog is ook timmerman.